

Romania libera

Abandonati de parinti, adoptati de televizor

Gelu Trandafir

Un baietel isi macelareste tortul aniversar cu un cutit, pe care il infige apoi intr-un ursulet de plus. O fetita improvizeaza un dans lasciv la bara unui vagon de metrou. La capatul acestor doua reprezentatii, si baietelul, si fetita privesc speriasi, un pic jenati, in jurul lor. Adultii isi descopera socati odraslele. Difuzate dupa ora 22, avand parintii drept public-tinta, cele doua spoturi ale campaniei "nu-ti lasa copilul educat de televizor" au provocat puternice controverse.

Violenta spoturilor socheaza, dar nu este gratuita. De fapt, ea expune consecintele violentei gratuite la care sunt expusi prea adesea si la care au acces prea usor copiii nostri: stirile de la ora cinci, tirania faptului divers, cautarea cu orice pret a morbidului sau sordidului, exploatarea comerciala a lacrimilor si dramelor, a unor evenimente izolate, fara vreo relevanta sociala.

Cele doua spoturi oglindesc consecintele acestei stari de fapt de pe ecranele televizoarelor, pe care adultul o poate intelege si pune in context, dar care poate sminti copilul. Si ar trebui sa ne revolte starea de fapt, nu oglindirea consecintelor ei.

Sunt si cazuri in care chiar parintii isi expun mediatic copiii; fie ii plimba ca pe niste podoabe prin studiourile diferitelor televiziuni, fie, din contra, ii ancheteaza nemilos, cot la cot cu un reporter, in fata unui microfon si a camerelor de luat vederi.

Dar, in general, ne confruntam de fapt cu o forma de abandon. Pe langa abandonul legal, prin care un copil este incredintat de catre parinti, definitiv, autoritatilor statului, exista un abandon de facto, prin care parintii, din comoditate, din lipsa de timp sau de rabdare, isi lasa copiii in grija unui televizor sau computer. In fata blocului nu mai intalnesti, ca pe vremuri, copilul cu "cheia la gat". Nu mai are nevoie de cheie. Nu mai iese din casa sa traga cu cornete sau sa bata mingea pe strada cu pustii din cartier, scotandu-l din minti pe administratorul de bloc. Face liniste. Sta in casa cu orele, in fata unui ecran, holbandu-se la a cincea reluare a unui episod de desene animate, jucand un "Counter" sau dialogand pe chat. Yahoo il intampina cu indemnul irezistibil "be a better chat fanatic". Un renumit producator de jocuri pe computer il ademeneste si el cu bannerul "the end of social life". si cu siguranta nu are de ce sa fie amendat pentru publicitate mincinoasa.

Valorile familiei, transmise de parinti si de bunici - fidelitate, curatie, cumintenie, dreptate sau cumpatare – intra in competitie cu cele promovate agresiv de mediul audiovizual. Acestea din urma au avantajul repetitiei, al ineditului si, lipsite de filtrul parintilor, se strecoara in sufletele copiilor, lasand traume ce pot mutila in timp destine.

Chiar controversa provocata de aceste spoturi arata ca ele si-au atins tinta. Confruntati cu consecintele abandonarii copiilor nostri in fata televizorului, ne putem trezi, in sfarsit, la realitate. Inaintea scolii, familia este cea care are prima si cea mai importanta responsabilitate a educarii copilului, iar parintii nu pot dezerta de la aceasta incredintandu-si copiii spre adoptie televizorului.

Gelu Trandafir este publicist si membru al Consiliului National al Audiovizualului